

USCHLÝ SAD

ONDŘEJ „TICHOŠLÁPEK“ MATĚJ

„Hej, krčmáři, tak co je s tím pivem?“ Zařval jeden z hostů sedící u stolu v hospodě U Černé lampy v Březně. Hlavní centrum Taroských lesů nabízelo lepší podniky, ale někteří měli rádi pomalou atmosféru téhle knajpy. Hospodský mlčky pokýval hlavou a začal zlatý mok čepovat ze sudu korbělů.

„Pohni s tím, prosím, potřebuji pár kapek pivka v sobě, ať mám konečně štěstí.“ Zakňučel host a smutně se podíval na mohutného červenovlasého trpaslíka, který právě shraboval výhru.

Trpaslík blýskl očima po ostatních a dal se do počítání mincí. Ti tři, co tu s ním seděli, a hrál kostky, se na něj závistivě dívali.

„Sakra práce, jak to jen děláš, že pořád vyhráváš, pajzle?“ Vybuchl jeden z nich. Drobný mužík v ošuntělém kabátku.

„To vitě, ogaři, mám v sobě už pár kapek z předvčerajška, i pár ze včera.“ Řekl s úsměvem. Pak se podíval na svůj poloprázdný korběl a jedním lokem ho vyprázdnil.

„No a pár kapek postupně přidávám aj dnes.“ Rozchechtal se. „A jestli je ta Květáková teoria správná, že totiž pivko přináší štěstí, holt ho musím mnět fakt hodně.“

Smích ho však z ničeho nic přešel a zamračeně se podíval na drobného mužíka.

„A kolikrát ti mám říkat, Zbyslave, ty ubohá člověčino smradlavá, že nejsou žádné pajzly. Jsem trpaslík, trpaslík Pali a pro tebe odedneška Pán Trpaslík Pali.“ Pronesl zlostně s důrazem na poslední slova.

Ostatní okolo stolu se hlasitě rozchechtali. Hospodský donesl Květákovi jeho toužebně očekávané pivo.

„Ještě jedno pivko, pane hospodský, zde pro našeho pána, Trpaslíka Paliho.“ Pronesl obřadně Zbyslav a stůl opět vybuchl smíchem.

Všichni se hlasitě smáli, byli to příležitostní kamarádi, kteří spolu vždycky hráli, a málokdy mezi nimi došlo ke sporu.

„Bodejť bys furt nevyhrával, když nemáš co ztratit.“ Obrátil se na Paliho, třetí hráč, vysoký ramenatý muž jménem Kamil. „Po Březně se šeptá, že jste posledně narazili na něco fakt velkého a dost jste si nahrabali.“

Smích utichl a pohledy všech se obrátily na trpaslíka. Pali patřil mezi dobrodruhy, kteří prolézali Les padajících stínů křížem krážem, hledali staré ruiny a pátrali v nich po pokladech. Takových bylo mnoho. Jen málokdo opravdu zbohatnul, častěji si museli přivydělávat i jako ozbrojený doprovod karavan nebo průzkumníci u armády. A často se stalo, že se nějaká skupina ze své výpravy nevrátila.

Jenže tentokrát Paliho chování a časté vysedávání v hospodě svědčilo o tom, že nejspíše měli úspěch.

„Nesmíš hnedka všemu věřit, Kamilku, co je šeptem to je žertem.“ Prohlásil suše trpaslík a pohrával si s kostkami.

„Ale no tak, od té doby, co ses vrátil, sedíš tady a chlastáš a hraješ.“ Řekl Kamil a dodal: „A nejsem skvělým znalcem počtů, ale určitě jsi tady mnohem více prochlastal, než vyhrál.“

„Jo a před třemi dny, hned po vašem návratu, jsem zmerčil Harana jak vešel do Modré labutě a od té doby jsem ho neviděl,“ řekl Zbyslav a uchechtl se. „Dost pochybuji, že by tam ten ožrala dělal dámám ochranku. No tak, co jste našli?“

Pali něco tiše zamumlal.

„A mladej Andrzej, ten holobrádek co se s váma tahá, si koupil nový kabátek,“ vyhrknul Květák, „viděl jsem ho, přímo tady U Lampy, oslňoval hospodského dceru.“

Pali prudce pohlédl na Květáka. „Cože to dělal?! To je ale idiot!“ Zavrčel.

„Ale no tak, ta holka ví jakej je, na tu si nepřijde.“ Řekl konejšivě Kamil.

„O to nejde, chalani.“

„Hele no tak, nenech se přesvědčovat, co jste tam našli.“ Vyzvídal znovu Květák. „A co ti najednou vadí na Andrzejovi? Dyť se jak dobytek k babám chová vod tý doby co ho znám a to už bude řádka měsíců. A ty jsi proti tomu nikdy nic neměl?“

„Heleďte, tak do toho vám nic není, co ten idiot vyvedl, a co sa týče ostatního,“ řekl Pali a dlouze si je prohlídl, „tak jo, něco jsme našli a bylo to fakt velký a dost jsme si vydělali. I když po rozdělení na šest dílů toho zas tolik není.“ Dodal smutně a prohrábl si měšec s mincemi. „Ale nikomu ani slovo, kapiš?“

„Chacha cha...“ ozval se vedle Paliho melodický hlas. Vysoký a velmi pohledný mladík v blankytném oblečení, s krátkým mečem u pasu, stál vedle trpaslíka a hlasitě se smál.

„Prej, držme to v tajnosti, ještě nám to někdo ukrade nebo nás podříznou ve spánku. Pali, Pali, a to ses tak bál, že když se to tví kamarádi dovědí, že jim budeš muset půjčit.“ Smál se Andrzej. „A místo toho jim to tu vesele vykládáš a ještě je okrádáš cinknutýma kostkama.“ Smál se a zamrkal na trpaslíka.

„Cože?“ Vybuchl Květák.

Andrzej se znovu rozchechtal.

„Klídek Květáku,“ řekl usmívající se Pali. „Snad bys Andrzeje nebral vážně. Mimoto Andrzej, už jsi mluvil s Emer?“

Mladíkovi, oděném v blankytu, zamrzl smích na rtech.

„Ne. A ani nevím, zda bych měl. Nechápu, co ode mě čeká.“ Řekl sebejistě. „A co je vůbec tobě do toho.“

„Co je mi do toho?“ Pali vyprskl a výhruzně se podíval na Andrzeje. „Tady jde o Emer, ty idiote. Ona není jako ty slepice, které obalamutiš svými ubohými patetickými řečmi o lásce a hned, jak ti daj, je pošleš do řiti. Tyhle pitomé nány jsou mně ukradené. Když jsou tak pitomé, že ti věří, dobře jim tak. Mají, co chtějí. Ale Emer...“ Trpaslík vstal a postavil se před Andrzeje, na jehož tváři hrál sotva znatelný úsměv. Pali se na něj dlouze díval a pak pokračoval. „To není nějaká lidská slepice. Ona je jiná!“

„No to sice je, ale...“ začal Andrzej a díval se přitom na Květáka.

„Ne proto, že je elfka. Ty ubožáku. Ona...“ dál se Pali nedostal.

Do hospody vběhla žena a v patách ji následoval obrovský černý panter. Byla vysoká a štíhlá, oblečená v tmavě zelenou halenu a černé přiléhavé kalhoty. Její obličej však nebyl vůbec tak přitažlivý, jako její tělo – naopak budil odpor. Pokrývaly ho odporné jizvy. Žena se horečně rozhlédla po místnosti, a když spatřila Paliho a Andrzeje zamířila k nim.

„Hej, ty, vypadni s tím zvířetem.“ Zařval na ni hospodský a zmizel za pultem. Žena na něho pohlédla a instinktivně sevřela jílec meče. Pak se její zrak obrátil na pantera.

„Sedni, Rendy!“ Řekla mu a panter se se zavrčením posadil.

„Kde je zbytek?“ Vyhrkla na Paliho a Andrzeje. Pak si je oba pozorně prohlédla a zeptala se: „Vypadáte nějak divně? Nějaký problém?“

„Nic se neděje, Laro. Pali má jenom odlišný pohled na život než já. Nic nového pod sluncem.“ Odvětil Andrzej a zašklebil se na trpaslíka. „Děje se něco?“

„Jinak bych tady nebyla.“ Řekla Lara a přešla pohledem po místnosti. Všichni se na ni dívali.

„Ty určitě znáš paní Svatanovou, ženu toho obchodníka s keramikou.“

„Jop, a co má být?“ Odvětil Andrzej.

„Běhá tady po městečku a shání někoho, kdo by se podíval po jejích dětičkách. Nebo spíš dětičkách jejího manžela, ale to je fuk. Prej si hrály v Uschlém sadě za potokem a od té doby je nikdo neviděl. Šla jsem tam a podle stop a tady Rendyho, vlezly do nějakýho, o kterém doteď nikdo nevěděl.“

„Jaká je odměna za nalezení?“ Zeptal se trpaslík.

„Cože?“ Vytřeštila oči Lara. „Já nevím. Neptala jsem se.“

„Ach, ženská, mi jednou z té tvé dobroty klepne.“ Utrousil Pali. „Počítám, že jsi řekla, že se po nich podíváme, že?“

„No, slíbila jsem pomoci.“ Řekla Lara zaraženě. „Co jsem měla říct?“

„O odměnu? Nepolezeme tam přece zadarmo.“ Prohlásil Pali.

„Hele o odměnu si řekni sám, když ji chceš,“ odvětila vzdorovitě Lara. „Paní Svatanová čeká venku, takže prosím. Já od ní nic nechcu a Andrzej taky ne, že jo?“

„No, peníze momentálně nepotřebuji. Uvidíme.“ Usmál se na trpaslíka a vyrazil ke dveřím následován Larou a panterem.

„Nashledanou, pane hospodský.“ Prohodila Lara s úsměvem a zmizela za dveřmi.

„Zmetek jeden zasratý.“ Odplivl si trpaslík na Andrzejovu adresu.

„Hele, Pali, co tě žere.“ Zeptal se Květák.

„Máte možná kšeft, a když už nic, tak alespoň uděláte dobrý skutek.“ Prohodil Kamil.

„To bych chtěl vidět. Lara a kšeft. Lidi si na ni ukazují prstem a smějů sa a nadávaj ji za zády a přitom ona by pro ně udělala první aj poslední.“ Zabuřel trpaslík. „To je taky slepica. Tu si měl ten zmetek vybrat. To by mi bylo fuk.“

„A co teda udělal, té vaši čarodějce?“ Chtěl vědět Zbyslav. „Ne, že by mi na tom záleželo, ta elfka je divná, ale dost tě to žere, ne?“

„Co asi? Půl roku ju krmí těma svýma řečičkama o lásce a slibuje a slibuje. Ale když je z dohledu, už sa točí za jinýma. Ten večer, když jsme sa vrátili, jsme trochu slavili. Asi byla opilá, nebo co, ale každopádně ji dostal, hajzl.“ Pali se zatvářil smutně. „Já usnul předtím, vyprávěl mi to Haran, kterému to přišlo děsně legrační. Každopádně ráno už Andrzej na své sliby zapomněl a pustil ju k vodě. Holka sa kvůli tomu děsně trápí. A ten zmetek ji prej nemá co říct. Doufám, že mu usmaží gule.“

„Když se nechá opít, že pak neví, co dělá, dobře jí tak.“ Prohlásil Květák.

Pali na něj zlostně pohlédl, popadl své kladivo, opřené o stěnu a hodil na stůl několik mincí.

„Pijte i za mě. Já idu hledat děti.“ Řekl nevrle. „Ale tenhle z mých peněz ani kapku.“

Otočil se a kráčel ke dveřím.

„Ale pane trpaslíku Pali.“ Zaslechl za sebou Květákův hlas. „Přece se nebudete zlobit.“ Od stolu k němu ještě dolehl smích, ale nemyslel na to. Měl vztek na Andrzeje.

„Zmetek jeden.“ Zamručel si pod vousy.

Pali věděl, že Emer by se nikdy neopila tak, aby nevěděla, co dělá. Nikdy toho mnoho nenamluvila, ale byla spolehlivá, schopná a chytrá.

Ale sakra jak mohla uvěřit tomu debilovi, honilo se Palimu hlavou.

Nechápal to. Opravdu ne. Musela Andrzejovi uvěřit, jinak by to neudělala. Pali znal ten typ lidí, jako ona – mají sny a jdou za nimi.

Ty velké namáhavé sny jako je pravá láska, dokonalost a podobně. Tyhle lidi jakékoliv selhání v cestě bolí. Dlouho a moc. Protože šli tak namáhavě a tak daleko, a kvůli okamžiku, pro jediné hloupé selhání, musí začít znova.

„A dost.“ Zamručel Pali. Nesnášel tuhle část sám sebe. „Co je mi po to sakra? Co to se mnou je? To ten chlast. Dneska už ani kapku!“

Trpaslík vyšel ven a nasál do sebe vlahý podvečerní vzduch. Ochladilo se a slunce pomalu mizelo na západě za horami. Na cestě před hospodou spatřil Andrzeje, jak objímá nějakou ženu.

Znechucení mu proletělo po tváři, když si uvědomil, že to je Viola Svatanová, jejíž děti měli zachránit. Když uviděl přicházet Laru s Emer, zamrazilo ho. Čarodějčiny krátké havraní vlasy poletovaly podle písň větru.

Když Emer viděla, jak se Andrezej objímá s jinou ženou, zaslzely jí oči. Lara jí objala.

Pali vytěsnil předchozí výbuch emocí kamsi do hlubin mysli, a raději přemýšlel, jak stočit hovor k odměně.

Pak ho však vyrušil pronikavý zápach snad všech vůni světa. Zamotala se mu hlava a byl by upadl, když ho zachytily čísi paže. Pohledl do očí Haranovi. Obrovský, ramenatý muž měl na tváři výraz naprosté blaženosti a štěstím jen zářil. Jeho vyprané tmavé šaty zářily novotou, stejně jako nablýskaná pochva meče.

„Jdi ode mě dál, smrdíš jak chcanky.“ Zavrčel trpaslík a odklopýtal od něho.

„Ale no tak, jen rychlá koupel na cestu v Modré labuti.“ Prohlásil Haran a s blaženým výrazem pokračoval: „Posmyk se zastavil a pověděl mi o téhle záležitosti. Hned jsem vyrazil. Je to hrůza. Ty nebohé děti tam musí být úplně zoufalé. Musíme je najít.“

„A sakra.“ Zabuřel trpaslík. Odměna je v prdeli. Snad Emer by ho podpořila. Vzhledem k tomu, jak se tvářila, když viděla vřelé objetí Andrzeje a paní Violy, byla šance, že kývne. Lara na odměny kašle a u Harana to asi taky neprojde. Z výrazu paní Svatanové mu bylo jasné, že Andrzej svou speciální odměnu dostane najisto. A Posmykovi to bude jedno jako vždycky.

Ale kde vlastně je, zamyslel se trpaslík. Nikde posledního člena jejich party neviděl. Asi už šmejdí u vchodu do podzemní chodby a hledá stopy. Nikdy se dlouho nezdržoval.

„Nebojte se, paní Violo, my je určitě najdeme.“ Konejšil Andrzej nevlastní matku ztracených dětí. „Nebudou daleko, kam by také ve tmě podzemí klopýtaly.“

„Dám vám, co si jen budete přát,“ řekla dojatá žena, čímž vyloudila úsměv na trpaslíkově tváři.

„O odměně nemůže být ani řeč.“ Přerušil ji Andrzej. „Určitě mluvím i za ostatní, jde přeci o děti.“

Za Andrzejem a paní Violou se náhle vynořila ze stínu postava. Pali ji málem přehlédl, ale Emer si ji všimla moc dobře.

A jéje, Posmyk. Tak to bude zajímavé, blesklo trpaslíkovi hlavou.

Posmyk chytl Andrzeje, který o něm neměl ani tušení, kolem ramen a odtrhl ho od paní Svatanové.

„Co... to? Sakra!“ Vyjekl Andrzej a jen tak tak udržel rovnováhu, jak s ním Posmyk smýkl.

„Uklidni se, frajere a ruce nech v kapsách,“ poradil mu Posmyk. „Už napáchaly dost škody. Půjdeme ne?“

Všichni souhlasně zabručeli. Vilný úsměv paní Svatanové je vyprovázel. Nebo spíše Andrezeje.

„Počkej,“ napadlo Harana, „a jak ty děti vypadají?“

„Pokud šly do té chodby, očekáváš snad, že bychom je v tom davu dětí nepoznali?“ Pronesla sarkasticky Lara. „Ale jinak mám pár kusů jejich oblečení, které mi paní Viola dala jako pachovou stopu pro Rendyho.“

Lara ukázala na dva kusy šatů, které měla zastrčené ve vaku na zádech.

Vydali se k Uschlému sadu, který ležel kus za městečkem, ve svahu nad potokem.

...

Andrzej zaostal a ještě se na chvíli vrátil za paní Violou a ještě jednou, důvěrněji, se s ní rozloučil. Stále cítil její svěží vůni a nemohl se dočkat, až jí přivede děti zpět. Výsledkem si byl jistý. Byla to mladá žena, manžel nebyl doma, jemu určitě nemohla odolat.

Do nosu ho praštil Haranův parfém, který ulpěl ve vzduchu. To je fakt šílenec, pomyslel si.

A vůbec všichni jsou dneska nějak šílení. První začala Emer. Co čekala, že si ji vezmu? Jestli mi fakt věřila, tak to musela být první. Hlupačka. Pak to Paliho moralizování a nakonec zfetovaný Haran. Ještě, že Lara je furt stejně škaredá. Ten medvěd, co ji tak zřídil, musel být mistr maskér. Proč já se s nimi vůbec tahám? Naposledy, dneska, naposledy... Slíbil si, jako už tolikrát.

Ostatní dohonil až u ústí do podzemní chodby v Uschlém sadu.

Znal to místo, kdysi to býval nádherný ovocný sad - to slýchával jako dítě. Ale pak tady zločinci zabili jakousi kněžku a sad postupně uschl. Říkalo se, že stromy nevzketou, dokud nebude smrt kněžky pomstěna.

Chodba vedla do prudkého svahu. Vážně byla nová. Buď ji vymlel déšť – občas se stávalo, že voda odnesla nános hlíny a odkryla tajemství země. Nebo ji někdo proboural, napadlo Andrzeje a v zádech ho zamrazilo.

Mladík se podíval po ostatních. Panter stál jako socha u vstupu a zíral dovnitř. Lara vedle něj si kontrolovala upevnění vaku na svých zádech.

Čarodějka Emer s hlavou zakloněnou pozorovala třpyt prvních hvězd. Andrzejovi připadala jako socha nějaké bohyně.

Ne, dost, nemysli na ni! Přikázal si. Ochutnat a jít dál, jako vždy. Odtrhl pohled od elfky a jeho zrak padl na Harana. Zdálo se mu, že jeho výraz pomalu ztrácí onu původní zfetovanost a že mu tedy pobyt na čerstvém vzduchu dělá dobře. Kdoví, čím ho nevěstky omámily, aby tam s nimi zůstal. Přesně proto Andrzej bordely nesnášel a nenavštěvoval.

„Tak,“ přerušil tok jeho myšlenek Pali, sedící na kameni u vstupu do chodby. „Nemyslim, že ty děcka sou kajsik daleko, ale nepodceňujme to. Vepředu půjde Lara s Rendym a za ní Posmyk. Ja jdu za nima a dělám křídou značky na křižovatkách. Zbytek dle libosti. Mějte

očísk a otevřené a snažte se nedělat kravál.“ Pohlédł přitom na Harana a dodal. „A taky sa hlídajte navzájem. Nikdo sa od nikoho nevzdálí.“

Trpaslík vstal, zastrčil si kladivo za opasek. Lara škrtla křesadlem a zapálila přichystanou pochoděň. Noc se odrazila od její záře a ustoupila o pár metru dozadu. Haran si od ní zapálil svou pochoděň a divoce s ní zamával.

„Děcka, už jdeme!“ Zařval do temnoty jeskyně.

Jeho hlas rezonoval v prostorách, až se ztratil v nekonečnu. Lara s Posmykem vstoupili dovnitř. Panter kráčel pomalu před nimi a čenichem nasával pachy z jeskyně.

Ostatní se seřadili za nimi a pomalu vstoupili do chodby. Lara dala panterovi před čenich dětskou košílku a zašeptala: „Hledej, Rendy.“ Zvířeti se zaleskly oči, sklonil hlavu a pomalu kráčel vpřed.

Pochodeň osvětlovala chodbu, která se mírně svažovala. Byla asi dva metry široká a tři vysoká. Zdali vysekaná nástroji, nebo vymletá vodou, to nešlo poznat.

„Šly tudy, podívejte.“ ukázal Posmyk na bílou nitku zachycenou na skále.

„Rendy se opět nemýlil.“ Pochválil pantera Pali.

„To ne, ale je nějaký neklidný, celý zježený.“ Zašeptala Lara a pohladila zvíře po zádech.

„To budou ty děcka, nezavoláme?“ Ptal se Haran.

„Jen do toho.“ Pobídl ho Andrzej uštěpačně.

„Hej, děcka, kdes te?!“ Zvolal Haran, který to vzal vážně.

Když se ozvěna jeho hlasu vytratila v nekonečnu. Nezaslechli nic.

„Blbče,“ vynadal mu Pali.

„Tak co, Posmyku, už jsi skončil s tím tvým prošmatráváním?“ Chtěl vědět Andrzej.

„Skončil a buď tak laskav a nekecej mi do toho.“ Posmyk se otočil a zle pohlédł na Andrzeje.

Zakrátko dorazili na křižovatku. Rovně se chodba svažovala ještě více, než dosud, byla však stále stejně široká. Další odbočka vedla nalevo – mírně do kopce, a pokud je zrak nemátl, stáčela se doleva. Třetí chodba vedla doprava.

Lara upravila pochoděň a otočila se na Posmyka. „To nedává smysl. Jsme už docela kus od vchodu. Co by tak daleko a v naprosté tmě pohledávaly dvě děti?“

„Taky mi to přijde divné. Ale panter je dobrý stopař nebo snad ne?“

„To jo, ten nás nezklame, i když ten Haranův parfém ho musí deptat, ale vysvětlí mi, proč by tu šly samy?“

Posmyk pokrčil rameny.

Elfka, dosud líně se opírající o stěnu, vyskočila a upřela zrak do prostřední chodby. Panter do ticha zavrčel.

„Co sa děje?“ Zašeptal Pali. „Cítíš něco?“

Z chodby vyrazil ledový závan.

Pochodně pohasly. Pohltila je tma.

Panter zavrčel a skočil vpřed. Bylo slyšet pád něčeho těžkého na podlahu chodby.

Rendy zuřivě prskal a vrčel. Bylo slyšet trhání a praskání. Všichni jen němě zírali do tmy, která je obklopovala.

S kým bojoval?

„Do prdele všech prdelí, zapalte ty pochodně!“ Řval Pali.

Nečekaně se objevilo jasné světlo, vycházející z Emeřiny dlaně. Pomalu nabíralo na intenzitě a jeho hranice postupovala směrem k zápasícímu panterovi.

Čarodějka přistoupila k trpaslíkovi, který v ruce svíral kladivo. Za ním, jako za štítem, elfka pomalu postupovala vpřed.

Vedle ní stanul Haran, soustředěný výraz v tváři a meč v pravici, připravený seknout. Nikoho jiného nebylo vidět ani slyšet.

Skupina se pomalu přibližovala, až světlo ozářilo hrůznou scénérii.

Panter trhal maso z těla asi devítiletého chlapečka. Jeho hlava visela na kousku kůže, vytřeštěné oči tupě zíraly do stropu. Panter ustal a obezřetně přitiskl čenich k mrtvole. Zavětril a pak otočil svou velkou hlavu na trpaslíka.

V tu chvíli světlo vycházející z čarodějčiny dlaně zablikalo a zmizelo. Čarodějka se roztřásla a pozvracela trpaslíka.

„Do prdele, do prdele,“ zakoktával se trpaslík. „Ty zkurvený černý zmetku.“

Rukou setřel zvratky stékající mu z ramene a pohledl za sebe.

„Laro, kurva, kaj si? Zapal laskavě pochodeň a pojď sa podívat, co ten tvůj mazel vyvedl.“ Zaprskal trpaslík. „Jsme pěkně v řiti, dyť kvůli nám zhebnul. Kde do prdele vězíš?“

V ústí chodby, která odbočovala doleva, zablikalo světlo a za okamžik všechny ozářilo světlo pochodně. Lara viditelně bledá a roztřesená se k nim pomalu přibližovala.

„Já, já, ...“ koktala, „Andrzej po mě skočil když... když pochodně zhasly a spadli jsme do té chodby. Byla tam díra. Já to nechápu, Rendy by tohle nikdy neudělal. Musel se ho polekat. Viděl v něm hrozbu.“

„Co teď jako budeme do prdele dělat?“ Lamentoval Pali.

Prosmýkl se kolem něj panter a dotkl se svým vlhkým čenichem Lařina obličejem. Zjizvená žena se polekaně otočila a zakňučela. „Rend'asi, co jsi vyvedl, co tě to popadlo?“

Panter na ni tiše koukal a olizoval se. Lara ho podržela za ušima a podala pochodeň Palimu, který si cosi bručel pod vousy.

Haran vyděšeně zíral na torzo chlapce. Posmyk, který se vynořil odkudsi za ním, zapálil druhou pochodeň a začal si prohlížet tělo. Sklonil se k němu a začal ho prohmatávat. Pali to zpozoroval.

„Co to jako děláš?“ Zasyčel trpaslík. „Chceš ho snad složit dokupy? Každý debil pozná, že ho roztrhalo zvíře. A pak sa podívá tady na tohohle zmetka a jsme v řiti!“

Posmyk zavrtěl hlavou.

„V řiti ještě nejsme, ale brzy asi budem.“

„Co tím myslíš?“ Zeptal se Andrzej, který se vynořil ze zákruty a rukou si tiskl rameno.

„Harane, nestůj tam jak socha, vytas meč a kryj mi záda.“ Obrátil se Posmyk na Harana.

Haran se pohnul a postavil se za něj. Posmyk mu podal pochodeň.

„Ten chlapec už byl mrtvý, když si ho Rend'as podal. Je úplně studený. I jeho vnitřnost. Ani krev z něj neteče.“ Oznámil všem Posmyk. „Musel být mrtvý už delší dobu.“

„Cože, takže panter ho nezabil?“ Řekla skoro radostně Lara.

„Ne a mě by děsně zajímalo, co ho sejmulo. Jsem si skoro jistý, že když Rendy skočil, slyšel jsem, jak ho povalil na zem. Ale pak nechápu, jak mohl stát, protože tady není nic, o co by mohl být opřený.“ Vysvětloval Posmyk a zamyšleně kroutil hlavou.

„Pali, vezmi si tu druhou pochodeň a postav se s Andrzejem támhle na křižovatku a hlídejte,“ ujal se vedení Posmyk

„Hele, Posmyku, přestaň zase tajnůstkářit a vysvětli nám, vo co jako jde. Hraješ si zase na pána chytrého, nebo co?“ Štěkl po něm zmatený Andrzej. „Poranil jsem si rameno, beztak jsi

přehlíd nějakou past a teď to maskuješ nějakou blbostí.“ Jeho precizní vystupování vzalo za své.

„Ukaž mi to rameno.“ Řekla konejšivě Lara a přistoupila k němu. „A díky, že ses mě snažil chránit.“

„Nepočítej s tím, že bych to udělal, kdyby byla tma a někdo to viděl.“ Poznamenal Andrzej. Lary se skoro štítit. Nasupeně se díval na Posmyka, zatímco mu Lara prohmatávala rameno a mazala nějakou mastí.

Posmyk se obrátil na Emer.

„Všiml jsem si, že jsi na ten závan zareagovala dříve, než ostatní? Co si o tom myslíš. Trochu moc ledový na obyčejný vítr z podzemí, ne?“

Emer přikývla.

„Co tím chceš říct?“ Zeptal se Haran.

„Magie,“ zašeptal trpaslík. „Do prdele, magie!“

„Je to tak, Emer? Je tu ještě někdo s náma?“ Vyhrkl Haran a zatvářil se zděšeně.

Emer opět přikývla.

„Co je s tebou, vždycky jsi nadšená, když nás můžeš poučovat o všelijakých kouzelnických blbinách a teď držíš hubu.“ Obořil se Pali. „Celou dobu, co tu sme, si neřekla ani slovo. Uřízla sis snad jazyk? Co sa ti stalo?“

Emer se podívala na Andrzeje, sklopila oči a pokrčila rameny.

Palimu to neušlo. „Běž do řiti, elfice, to sis vybrala fakt skvěle. Jestli si myslíš, že jemu to bude nějak vadit tak,“ podíval se Andrzej, „tak jsi stejná slepice jako ty ostatní nány.“

Andrzej se zatvářil vyděšeně. Emer nemluví? Kvůli mně? Tak ona mi fakt uvěřila? Ale ne, to ne, problesklo mu hlavou. A teď truceje.

„Emer omlouvám se, já nevěděl, že to bereš tak vážně.“ Řekl pomalu nahlas. „Nechtěl jsem ti ublížit.“

Pali na něho nevěřičně koukal. Posmyk se taky zmateně otočil.

Andrzej sklopil oči k podlaze a pomalu ze sebe soukal: „Myslel jsem, že to chápeš. Myslel jsem, že víš, že je to jen hra. Já ti vážně nechtěl ublížit.“ Jejich pohledy se střetly. S náznakem úsměvu pokračoval. „A pokud si to vyčítáš, nemusíš, žádná mi neodolávala déle než ty. A...“ zarazil se a pak s úsměvem dodal. „A nebýt toho prášku, co jsem ti nasypal do vína, nezdolal bych tě nikdy.“

Emer se zablesklo v očích. Prudce natáhla paži před sebe. Posmyk periferně zpozoroval její pohyb a rychle se před ni postavil.

„Klídek, klídek. Teď ne, nech si to na potom.“ Sykl směrem k ní.

Pali chvíli lapal po dechu, a když se mu podařilo vše strávit. Obrátil se na Andrzeje, kterému ještě na rtech hrál úsměv.

„Co ty jsi za zmrda? Ty vyjebanče jeden...“ Zavrčel trpaslík a prudce vrazil rameno do Andrzejova břicha. Ten se vznesl a přistál ve tmě pár kroků za hranici světla v postraní chodbě.

V tu chvíli sebou čarodějka trhla a obrátila se směrem na Harana.

Ledový závan větru podruhé prosvištěl chodbou.

Dříve než pochodně zhasly, stačil Posmyk zaregistrovat trhavé pohyby chlapečkova těla a něčí kostnaté ruce, které se ovinuly kolem Haranova krku.

„Ale do Paliho prdele.“ Křikl Posmyk. „Nemrtví!“

Pak ucítil, jak se o jeho bok otřelo tělo pantera a vzápětí uslyšel zvuky boje.

Rendy výhrůžně řval a vrčel. Za jeho zády Pali křičel na Laru, ať zapálí pochodeň.

Posmyk tasil dýku. Zaslechl svist a cosi ho tvrdě praštilo do žaludku. Sesunul se ke stěně a snažil se popadnout dech.

Do hajzlu, blesklo mu hlavou. Jsme v prdeli. Tolikrát jsme byli v chodbách a až na pár krysnic a teď tohle. Kvůli dětem, kvůli pitomým dětem.

Posmykem otrásaly vlny zoufalství. Nebyl schopen popadnout dech. Před očima se mu dělaly mžitky a točila se mu hlava.

Klid, klid, pomalu, nádech, výdech, uklidňoval sám sebe. To zvládneš, no ták, vzpamatuj se. Zoufalství pomalu mizelo, stejně jako se pomalu vracel vzduch do jeho plic.

Těžce oddechoval a snažil se vnímat okolí. Zdátky zaslechl halekání a klení Paliho a panterovo vrčení.

Blízko u sebe ucítil pohyb. Levou rukou sáhl do boty a pomalu vytáhl dýku.

V tom se celý prostor rozzářil světlem pochodně.

Lara postoupila kupředu pochodeň před sebou. Pali s napřaženým kladivem šel vedle ní a oba nevěřícně koukali na hrozivou scénu. Posmyk zahlédl Emer, stojící u zdi naproti němu jak pozvedá paži míří kousek vedle něj.

„A kurva.“ Zaklel a otočil se tím směrem. Sotva krok od něj stála nějaká vysoká bytost.

Otrhané, rozedrané hadry na ni vlály a její skelné oči se na něj poulily. Maso na tváři jí hnilo. Zombie.

Než stačil udělat jakýkoli pohyb, vyšlehl z čarodějčiny paže pruh bílého světla a narazil do nemrtvého. Smýkl s ním vzduchem a hodil ji na stěnu chodby. Netvor se svalil na Posmyka.

Ucítil odporný pach spáleného masa a hniloby. Snažil se tu věc ze sebe odkulit, ale s hrůzou shledal, že se stále hýbe.

Její ruce se vymrštily a sevřely mu hrdlo. Prohnilá ústa se otevřela a snažila se ho kousnout.

Posmyk zalapal po dechu a instinktivně bodl bytost do boku. Stisk však nepolevil.

Vytáhl tedy dýku a bodal znova a znova. Před očima se mu dělaly mžitky.

Emer energie, kterou převedla do blesku, lehce rozhodila. Přemáhala pocit slabosti. Nesnášela tyhle kouzla, vždycky se po nich cítila jako při kocovině. Když se opět soustředila, spatřila Posmyka jak zuřivě bodá do zombie.

„Do hlavy, bodej ho do hlavy,“ chtělo se jí rvát. Ale psychický blok, který ji svázal jazyk, poté co si uvědomila, co se stalo mezi ní a Andrzejem, jí nedovolil vypustit ani hlásku. Tasila dýku. Jakékoliv další kouzlo by ohrozilo i Posmyka.

Ale než mohla cokoliv, udělat přiskočil Pali a vrazil kladivo nemrtvému do hlavy. Ten sebou škubl a zůstal strnule ležet na Posmykovi.

„Co to do všech prdeli, má jako být.“ Zahučel Pali a kopl do mrtvolky. Ta se svalila na zem a Posmyk se pomalu zvedal na nohy a masíroval si krk.

„Haran, kde je Haran?“ Zachroptěl.

Všichni se podívali směrem, kde naposledy stál.

Nebyl tam.

Z dálky, v chodbě vpravo kam světlo pochodně nedohlédlo, slyšeli jen panterovo vrčení. Pali vyškubl Laře pochodeň z ruky a rozběhl se za zvukem.

Lara s vytaseným mečem vyrazila za ním a cestou sebrala ze země zhaslou pochodeň. Emer pomohla Posmykovi na nohy a přimhouřenýma očima pozorovala jeho zarudlý krk.

„To bude v pořádku,“ zachroptěl Posmyk a podíval se na ni. „Neverbální kouzlo a takové síly, ty se překonáváš.“

Pousmála se.

„Kde je Andrzej? Hej, Andrzeji, kde si? Haló!“ Chroptěl Posmyk.

Odpovědi mu bylo ticho.

„Bez světla ho nenajdem, pojďme za těma dvěma.“ Rozhodl Posmyk a klusem se vydal za Larou, Světlo její pochodně viděli v dálce v chodbě napravo.

Emer ho mlčky následovala.

...

Haran byl zkrvavený a doškrábaný. Ty dvě bytosti ho pořádně zřídily. Dřepěl teď vedle pantera a hladil ho po rozježené srsti. Ani Rendy nebyl bez ran. Od pravého ucha se mu táhl dlouhý, krvavý šrám a končil až u čenichu.

Přehrával si, co se vlastně stalo – když podruhé zhasly pochodně, něčí ruce mu zezadu sevřely krk a začaly jej dusit. Snažil se vyprostit, ale nebyl dost silný.

Nohy mu vypověděly službu a podlomily se. Pak se k jeho nesmírné hrůze k těm rukou přidaly další dvě a začaly mu drásat tělo a obličej. Snažil se řvát, ale z hrdla mu neunikl ani vzdech. Nakonec, když se mu zdálo, že je po všem, ucítil jak do tvora, který jej škrtil, cosi vrazilo.

Ten náraz je všechny strhl k zemi. Podle vrčení poznal Rendyho.

Tvor sevření povolil a Haranovi se podařilo odkutálet se z jeho dosahu. Vedle něj panter zuřivě vrčel a trhal útočnicka na kusy.

Haranovi se projasnila mysl. Pomalu se postavil a snažil se nahmatat stěnu chodby. K své hrůze však šáhnul další odpornou bytost, která se na něj ihned přitiskla a začala mu drásat záda.

Haran napjal všechny síly a podařilo se mu tvora odhodit od sebe. Uslyšel náraz a dopad těla na zem. Hmátl po meči a vší silou bodl do temnoty.

Špička meče však s břinkotem narazila do stěny. Haran se snažil soustředit na jakýkoliv pohyb kolem sebe, ale panterovo vrčení ho rušilo.

Pak najednou padlo ticho. Panter nasál do nozder vzduch a s vrčením se vyřítit se vpřed.

„Jdu s tebou, kočičí kamaráde.“ Usmál se v duchu Haran a klopýtavě se vydal za panterem.

Dostaneme ho, bastarda, pomyslel si, když opatrně a potichu kráčel chodbou.

Levou rukou se dotýkal stěny a pravou s mečem měl nataženou před sebe. Panterovo vrčení zaniklo kdesi v hloubi chodby a kolem něj se rozhostilo ticho. Snažil se nedělat hluk a plně se soustředil na prostor kolem sebe.

Zasratá pochodeň, musel jsem ji pustit. A stejně křesadlo má Lara. Vzpoměl si náhle na Laru a ostatní, zarazil se. Neměl by se raději vrátit?

Ne. Najdu toho tvora, který má na svědomí smrt dětí a dostanu ho.“ Kdysi byl sežantem strážce v Naosu, než ho vyhodili kvůli ženským a chlastu. Ale už jen ta vzpomínka v něm vždycky dokázala vzkřísit neuvěřitelnou vlnu sebevědomí. Pevně sevřel jílec meče a pokračoval pomalu vpřed.

Za chvíli za sebou zaslechl klapot bot. Ohledl se a spatřil blížící se mihotavou záři a malý stín postav na stěně chodby.

„Pali.“ Usmál se Haran. Snažil se vydat nějaký zvuk, zhmožděný krk mu to příliš nedovoloval. Ale nebylo třeba. Trpaslík doběhl k němu, ve tváři pot.

„Tady si,“ vydechl trpaslík, „Už jsem se bál, že tě dostali. Posmyka se tam snažil podusit nějaký zombík nebo co.“

Haran si ukázal na krk a cosi s bolestivou grimasou zachroptěl. Pali se uchechtl.

„Skvělý, tak to si můžete podat ruce. Akorát ten ještě dokáže mluvit. Hm, tak s Emerou, i když ta zase jenom truceje. Tomu, fakt říkám skvělý výlet, a zadarmo.“

Trpaslík si Harana prohlédl, a když zpozoroval jeho krví potřísněnou košili, poznamenal:

„Hm, vidím, že na tobě někdo pěkně pracoval. Jseš v pořádku, kámo?“

„Jo.“ Zachroptěl Harana a zářivě se usmál. „Nikdy mi nebylo lépe.“

V tu chvíli k nim dolehl panterův řev.

„A do všech prdeli.“ Zaklel trpaslík. „Takže to ještě nekončí, se sere dneska. Jdeme za ním, bo jestli se mu něco stane, kdoví jak dlouho nebude mluvit Lara.“

Otočil se, odlesk Lařiny pochodně se mihotal na stěně.

„Dojde nás, boční chodbu jsem žádnou nemíjel, takže bude v pohodě.“

Napřahl před sebe pochodeň, sevřel kladivo a poklusem vyrazil. Haran šel za ním.

„Jednoho Rendy dostal, ale ten druhý mi asi zdrhnul. A tak se vydal za ním.“ Vysvětloval Haran namáhavě. Čím víc mluvil, tím víc ho krk bolel, ale nemohl si pomoci.

„Mám pocit,“ souhlasit tiše trpaslík, „že jsme narazili na něco, co se nám určitě nebude líbit. Smrdí to tu magii a tou hnusnou, temnou magii. A dám krk za to, že ti týpci co nás napadli, měli před smrtí stejnou profesi jako my.“

„Takhle skončit nechci, Pali.“ Zachrčel Haran a zastavil.

„Klidek, kámo, najdem kočku, seberem zbytky toho děcka a vypadnem. Já tak skončit taky nechci“ Zabručel trpaslík.

Chodba před nimi zahýbala doprava. Když se dostali za zatáčku, narazili na zával z propadlého stropu.

V levé stěně chodby však vznikla díra. Vanul z ní smradlavý vzduch.

Pali posvítíl dovnitř pochodní a nakoukl. Díra se kamsi táhla a na jejím konci se mihotalo světlo. Trpaslík se podíval na Harana a uhasil pochodeň.

„Vomrknem to.“

V tom se k nim však přičítala Lara.

„Co se tady stalo? Kde je Rendy?“ Ptala se zadýchaně.

„Asi támhle,“ ukázal Pali dozadu na světlo. „Neboj, určitě je v pořádku. Počkej tady na ostatní a my to s Haranem obkrouknem. A zalez za roh, ať nám zbytečně nesvítíš, nemusí nás vidět.“

Tunel byl docela úzký, ale strop nad sebou ani vysoký Haran nenahmatal.

Pali soudil, že to je asi trhlina, snad po nedávném zemětřesení. Na jejím konci se rozkládala malá jeskyně osvětlená několika pochodněmi.

Uprostřed na podlaze leželo roztrhané, spálené tělo pantera a kolem něho kroužilo šest zombií.

Trpaslík strnul děsem a hněvem.

Za tělem pantera leželo na kameni malé děvčátko, svázaní pruhy látky. Špinavou tvář mělo smáčenou slzami.

Skláněla se nad ním postava v plášti kápi s dýkou v ruce.

„A do prdele,“ zašeptal trpaslík, „tak odtud vítr vane? Hele to děvčátko se zdá živé.“

„Jdeme tam,“ sykl Haran.

„Skvělé, fakt skvělé, kurva den,“ zašeptal trpaslík spíše pro sebe. „Čekej tady, jdu pro ostatní.“ Pali se otočil a potichu se vracel zpátky.

...

Lara stála s pochodní a vyhlížela zbytek skupiny.

Pali s Haranem zmizeli v té díře před pár chvílemi. Snažila se spojit s panterem, ale vůbec se jí to nedařilo. Občas ucítila jeho vědomí, ale něco jako by ji vždycky zabránilo, plně se do Rendyho ponořit.

Byl s ní už pět let, od té doby co ji poranil ten starý lidožravý medvěd a lidi se jí začali stranit a štítit.

Nikdy se o něj nebála – až do teď.

On to zvládne, uklidňovala se. Není se čeho proč bát, určitě našel tu holčičku, oblízl jí tvář a hlídá ji, chlácholila se, zatímco vyhlížela zbytek skupiny.

Za okamžik spatřila Emeřinu svítící ruku. Vedle se tiše ploužil pohmožděný Posmyk.

„Hej, Laro,“ šeptl. „Kde je Pali a Haran?“

Lara pokynula rukou směrem k otvoru ve zdi.

„Šli prozkoumat, kam to vede.“ Odpověděla.

„Hm, hezkej zával,“ okomentoval hromadu sutí. „Muselo se to tady pěkně pohnout, když to dokázalo vytvořit takovouhle trhlinu. Kdo ví, co tam najdem. A hele, Pali se vrací.“

Trpaslík k nim dorazil a vzrušeně vyprávěl: „Je tam jakýsi týpek v kápi a pochoduje kolem jednoho z těch děcek s dýkou v ruce. Má tam při sobě šest zombií, či co to je.“

Pak se obrátil k Laře a chytil ji za ruku. „Laro je mi to líto, ale Rendy to má za sebou. Nevím jak, ale ti zkurvenci ho roztrhali na kusy.“

Lara zalapala po dechu a opřela se o stěnu. Pochodeň jí vyklouzla z ruky. Pali ji zachytil, aby nezhasla.

„To ne, to snad ne, chudák můj malej...“ Bědovala Lara, ale Pali ji přerušil.

„Nech si to na později, musíme to děcko zachránit. Pak bude čas si pobřečet. Vzchop se. A do prdele, kde je Andrzej?“ Uvědomil si náhle trpaslík.

Emer pokrčila rameny.

„Ten už určitě chvátal chlácholit tu paničku.“ Řekl Posmyk a odplivl si.

„Zmetek,“ zaprskal Pali, pak se obrátil na čarodějku. „Emer, teď není čas na trucování, pokud to je nějaký mágič budeš sa ho muset snažit zneškodnit co nejrychleji. My sa postaráme o ty čtyry.“

Pali jim chtěl ještě něco říct, ale v tom je vyrušil výkřik Haranův hněvivý křik

...

Poté co ho Pali opustil, sledoval Haran dění v jeskyni. Postava v kápi obcházela tělo holčičky a cosi mumlala. Ostatní bytosti stály kolem kamene a tupě zíraly do země.

Postava v kápi se zastavila nad děvčátkem a zvedla dýku. Harana zachvátila panika.

Doprdele, to ne, to ne, řekl si v duchu. Viděl zbytky pantera, věděl, že sám to nezvládne. Ale nedokázal se zastavit.

Skočil do místnosti s taseným mečem a z jeho poraněného hrdla vyrazil zoufalý skřek: „Ne!“ Svaly se mu napnuly a řítit se dovnitř.

Postava v kápi se zarazila.

Spustila ruce dolů a udělala podivné gesto pravou rukou.

Haran byl sotva tři metry před ní. Viděl ubrečený, zoufalý výraz holčičky, která k němu obrátila tvář.

Pak mu tělo vypovědělo služby. Skácel se, jako podřátý.

Snažil se zvednout, ovládnout svaly, ale bylo to marné.

Zombie, které tam doposud jen stály, se otočily a s napřaženýma rukama k němu pomalu přicházely. Postava v kápi cosi syčivě drmolila.

Harana zachvátila hrůza. Sledoval pohyb nestvůr. Cítil jejich ruce, jak mu drásají tělo.

Jeho mysl křičela a chtěla uniknout s této nesmírně bolesti, ale tělo ho neposlouchalo.

Koutkem oka zahlédl zahalenou postavu. Napřáhla paži jeho směrem. Zarazila se však a nasměrovala ji ke vstupu do trhliny.

Odtud se totiž s řevem vyřítit Pali. Za ním se hnala Lara se zuřivým výrazem ve tváři.

„Uá!“ Řval trpaslík a byl sotva pár kroku od ležícího Harana, když zahalenec cosi zasyčel a z jeho ruky vyrazil temně rudý provazec světla. Narazil trpaslíkovi do hrudi, a odmrští ho, až ve vzdušných kotrmelcích narazil do stěny jeskyně.

Cosí ošklivě křuplo, jak Pali tvrdě dopadl na zem. Zůstal ležet bez pohybu.

Laře se podařilo vyhnout se letícímu trpaslíkovi a vrazila meč do břicha nejbližšího netvora. Čepel jím projela naskrz a zastavila se až u jílce.

Tvor si toho ani nepovšiml a pažemi sevřel Laře hrdlo. Žena se snažila dostat z jeho sevření, jenže to nepovolovalo.

V tu chvíli se v jeskyni objevil Posmyk s Emer. Posmyk okamžitě přispěchal na pomoc Laře a obratnými body do spánku tvora poslal do opravdové smrti. Laru byla volná, ale Posmyka zezadu popadl kolem krku další nemrtvý.

Emer poklekla u trpaslíka a divoce s ním zatřásla. Pohnul se. Ulevilo se jí.

Trhanými pohyby se postavil a s tupým výrazem v očích se podíval na čarodějku.

Elfka se na něj povzbudivě usmála. Trpaslík pustil kladivo a se zvednutýma rukama se čarodějce vrhl na hrdlo.

Emer vykřikla a odskočila. Zakopla však o kameny na zemi a tvrdě dopadla na hlavu.

Jako v mrákotách se postavila, z týla jí valila krev. Trpaslík byl skoro u ní.

Na poslední chvíli se před ní postavila postava s krátkým mečem v ruce.

Emer padla na zadek. Měla před očima mlhu, ale stejně poznala Andrzeje. Zachránil ji. Jako pravý hrdina!

...

Andrzej se totiž, zahanben předchozími událostmi, pomalu plížil za skupinou a čekal, co se bude dít. Když však pochopil, že se z Paliho stal nemrtvý, neváhal...

„Pomož ostatním, Paliho zvládnou,“ křikl chvatně na čarodějku a vrhl se na trpaslíka.

Emer se chytila za ránu na hlavě. Krev už zasychala, vlastně to bylo jen škrábnutí.

Lara sekala mečem na všechny strany, v marné snaze odrazit útoky nemrtvých tvorů. Jednoho už vyřídila, ale pořád byli čtyři.

Posmyk se válel na zemi a zuřivě bodal do zombie, která na něm ležela a snažila se ho rozsápat.

Harana další zombie pevně sevřela a začala mu hlavou mlátit o kamennou stěnu. Křičel šílený bolestí. Po třetím nárazu ochabnul a po pátém ztichnul.

Po šestém lebka se strašlivým zvukem praskla a Haran se mrtvý sesunul na podlahu.

Postava v kápi syčela a zuřivě máchala rukama.

„Zničím Vás, dosáhnu své pomsty,“ křičela. Kápě jí sklouzla a odhalila vybělenou lebku s prázdnými očními důlky.

„Krev té holky je moje!“ Znovu zvedla ruce. Dýka se zaleskla v mdlém světle pochodní.

Emer natáhla pravici a z prstů jí vyrazil proud ostře bílého světla.

Narazil do smrtky a odhodil ji na protější stěnu. Plášť se připekl k jejím kostem.

Místnost se naplnila pronikavým zápachem spáleniny. Zombie zakolísaly.

Emer se podlomila kolena. Vyčerpaná a zraněná čarodějka omdlela

Lara využila nečinnosti zombií a podařilo se ji setnout jednu z nich. Hlava se odkutálela a tělo s tvrdým žuchnutím padlo.

Hned potom se ale zbylé tři opět vrhly do boje.

Smrtka povstala, jako by se nic nestalo. Namířila kostnatou ruku na Laru.

Její šat vzplál. Žena začala s děsivým řevem pobíhat po jeskyni. Pak se srazila s jedním s nemrtvých. Ten ji prudce objal a nedbaje na plameny ji strhl na zem.

Posmyk zavyl zděšením, když spatřil hořící Laru.

Odkopnul jednu zombii a další vrazil dýku zespodu do lebky. Tělo sebou naposledy zaškubalo.

Posmyk se vrhl k Laře, ale bylo už pozdě. Ona i tvor nehnutě leželi, olízáváni plameny. Kousek čepel Lařina meče trčel tvoru z hlavy.

Zombie, kterou Posmyk odkopl, už zase dotírala.

„Emer, vstávej! Sakra! Znič tu smrtku!“ Zakřičel na elfku.

Kdesi za Emer vyděšeně zařval Andrzej. Paliho síla ho nutila neustále ustupovat.

I když do něho sekal, co mu síly stačily, trpaslík dál neúnavně postupoval kupředu. Andrzej klopýtl a prudký úder Paliho pravice ho srazil do kolen.

Nemrtvý trpaslík se na něho vrhl, ale Andrzej bodl a se štěstím prohnal mrtvému příteli hrot meče okem. Pali sebou několikrát trhl a pak se svalil Andrzejovi k nohám.

Posmyk nakopl zbývající zombii a prudkým úderem ruky s okovanou rukavicí ji zasáhl do hlavy. Lebka praskla a tvor se skácel k zemi. Bojovník se otočil k smrtce.

„Nemůžeš vyhrát,“ syčela na něho. „Tolik let tady čekám, až budu pomstěna a marně! Ale spravedlnost bude vykonána. Bohům nejde věřit a tak jsem se rozhodla vrátit se a zařídit si to sama!“

Máchla dlaněmi. Posmyk uskočil stranu a temně rudý paprsek narazil do zdi.

Rozběhl se ke smrtce, ta se však zahalila do temného oblaku a zuřivě syčela.

Andrzej se skláněl nad Emer a snažil se jí probrat. Čarodějka se však jen svíjela a třásla. Nechal ji tedy být a chtěl pomoci Posmykovi. Všiml si však děvčátka, bledého, usmrkaného, ležícího na kameni. Vytasil dýku a přerázil její pouta. Ukázal prstem k čarodějce, která se konečně začala probírat.

„Zmizte odsud.“ Zasyčel na děvčátko, přeskočil kámen, z kterého osvobodil holčičku a přidal se k Posmykovi.

Ten kroužil okolo černého oblaku a občas dovnitř bodl dýkou. Andrzej bodal mečem, ale bylo to, jako bodat do vzduchu. Čepele na nic nenarazily.

Pak z oblaku vyletěl proud světla, o vlásek minul Andrzeje a narazil do stěny.

„Do prdele.“ Zakňučel mladík. „To bylo o vous.“

Druhý paprsek byl přesný. Zasáhl ho do břicha a mrštil s ním o zem.

Posmyk zbledl. Kotoulem se dostal ke spolubojovníkovi. Ten sebou začal divně škubat.

„Sakra,“ zasyčel Posmyk a vrazil dýku Andrzejovi do hlavy. Nemohl dopustit, aby se z něj stal nemrtvý.

Smrtka zasyčela a černý oblak se rozplynul.

S napřaženými pažemi se vrhla na Posmyka, ale než se k němu dostala, zasáhl ji proud ohně.

Emer stála u štěrbiny vedoucí ven. Kolem pasu se jí držela malá holčička. Čarodějka mumlala kouzelná slova.

Psychický blok zmizel. Když Andrzej zemřel, jako by zemřela i její bolest.

Našla novou sílu.

Další proud ohně zachvátil smrtku. Ta se však nevzdávala. I z její ruky vyšlehl záblesk světla.

Čarodějka stihla vytvořit ochranou bariéru, ale síla kouzla s ní i s děvčátkem mrštila dozadu a narazila je na stěnu.

Posmyk popadl velký kámen a hodil ho po hořící smrtce. Otrásla se a zase se soustředila na Posmyka

Ten zbledl.

Hořící kostra na něj syčela. Posmyk začal ustupovat, avšak klopýtl a svalil se na zem.

Smrtka napřáhla paži, ale místností se prohnalo další Emeřino kouzlo – proud bílého světla.

Smrtce se ho podařilo na poslední chvíli odklonit nahoru.

Strop však pod nápořem magie děsivě nahlas zapraskal a začaly z něj padat kamínky a prach.

Posmyk vyskočil na nohy a pelášil k Emer. Popadl děvčátko a zmizel s ním v díře vedoucí do zavalené chodby.

Hromová rána musela být slyšet až venku. Ze stropu se řítily velké kusy kamene a pohřbívaly mrtvé.

Emer se rychle otočila a běžela za Posmykem. Za okamžik se celý strop zřítíl na hořící smrtku a navždy uhasil její neživot.

...

„Emer.“ Zařval Posmyk do prachu a hluku.

„Tady.“ Hlesla mu v odpověď čarodějka. „Počkej chvílku.“

Bylo slyšet, jak se nadechla a pak se na konci její ruky objevilo zářivé světlo.

„Jsem strašně unavená,“ řekla a omdlela.

Světlo pohaslo, ale Posmyk ji dokázal najít, zvednout do náruče a vynést ven. Děvčátko ho bázně následovalo.

Na nočním vzduchu čarodějku párkrát propleskl, až se probrala.

„Vedla sis skvěle,“ řekl a usmál se. „Jsem rád, že už mluvíš, naháněla jsi mi strach.“

„Ja, já,“ koktala, „nemohla jsem, nešlo to. To ráno, když jsem se vedle něho vzbudila v posteli, byla jsem úplně na dně.“

„Klídek, klídek, proberem to později. Co ty maličká jsi v pořádku?“ Obrátil se Posmyk na děvčátko.

Holčička vyděšeně přikývla.

„A jak pak se jmenuješ?“ Zeptal se mile.

„Terezka.“ Odpověděla drobný hláskem.

„Neboj se, odvedeme Tě domů.“ Zamumlal Posmyk a usmál se.

...

Příští jaro se Ušchlý sad nečekaně zazelenal a ožil barvami květů.